

MIRE JUT MÉG IDŐ?

Mire jut még idő az én koromban,
hisz olyan közel rémlik már a vége,
felelősségre int az ész, ha józan,
ideje van a végrendelkezésnek!

figyelmeztet rá a dagadt bokám is,
vagy a hangyacspéstől lángoló seb,
míg derekamból fájdalom sugárzik,
testemből gerjedt villanyáram üt meg,

nagyon félek, bár meg kéne köszönjem
életemet, mert szörnyű titkok várnak,
a múlthoz képest már olyan közelben,
mint nagypéntekhez a virágvasárnap,

a világosság úgy fogy el fölöttem,
mint Duna tükrén napfogyatkozáskor,
vagy ha kiegészett lámpámban a körte,
és nem fejezhettem be olvasmányom,

én, aki már egy sortüzet túléltem,
most is hiszem, hogy élethosszra szóló
elrendelés isteni kegyelmével
tisztességes órám lesz az utolsó,

eleget tettem a megbízatásnak,
mely titkos volt, s még én sem tudtam róla,
csak verset írtam, mesét komponáltam,
dicsértem a teremtést megghatódva,

halmozódik forgács, dől lom és kacat,
agyonhasznált és alkalmatlan tárgyak,
az Üveghegyen túl is gyűlő salak
a vége a szorgos hasztalanságnak,

befejezni még egy rövid regényt sem
lehetséges szavatolt idő nélkül,
ezután minden kezdet töredékbe
torkoll, de tán e vers még kiegészül,

fejfel még bírom, bár hangom megkopott,
lehetnék kamaszszívű vén bolond is,
a maradék életbe bolondulok,
szenvedélyem szerelemre hasonlít,

meleg és selymes, csillámló révület,
a hangtalan, mégis hallható dallam,
mindig velem, bár örökké nélkülem,
a lélek ez talán, mert halhatatlan.

FÉSZEKRAKÓ

Ha egy madár csőrében száraz ággal
száll a földről, akkor vége a télnek,
fölszállítja az akác magasába,
tavaszt épít, ha elkezd a fészket,
amint az első gallyat odarakta,
rögtön kinyílt a hóvirág alatta,
szálanként hordja össze ezt a verset,
fészket rak bennem is, a vén akácon,
közben, ha az ablakon kitekintek,
érkezni és máris távozni látom,
egyik sor alá a másikat húzza,
amit évente írtam, kezdem újra,
bár ugyanaz, mégis megunhatatlan,
ha megjelent a jelenben a régi,
különös ünnepe a pillanatnak,
az öregnek ifjúságát ismétli,
mit minden esztendőben visszahódít,
ringat a bőjti szelek kék rugóin,
amíg a szorgos madár végzi dolgát,
ablakomból néha párosan látom,
a cingár ibolyákból sűrű zsongás
folytatódik, s a zöldbe torlott mámor
virágot ölt szívforma boltozatban,
s az a szívvel telt fészek azt dobogja,
ne engedjek a sötét szorongásnak,
hogy mit jelent, mikor a levélrésen
fekete lángok csapnak ki, a szárnyak,
nem gyászmadár fordul az eleséggel,
míg újabb sorral bővíti a verset,
írom tovább a befejezhetlent.

Szalay Lajos:
Utolsó ítélet

Petrás Mária: Mária az asszonyokkal

PETRÁS MÁRIA ÉS PETRÁS ALINA KIÁLLÍTÁSA AZ E-GALÉRIÁBAN

Petrás Alina és Petrás Mária

Petrás
Alina: Életfa 2.

Petrás Mária
Babba
Mária 2.

NÉVTELEN SZENTEK

Petrás Mária és Petrás Alina keramikus művészek adventi kiállítását 2017. november 8-án Józsa Judit művészettörténész nyitotta meg a fővárosi E-Galériában.

A névtelen szentek csángó honfitársaink – írja laudációjában Kovács Gergelyné kultúrtörténész –, akik bár kívül éltek és élnek Magyarországon földrajzi határain, lélek- és értékörző életükkel egyre többször kerültek az őket megismerni kívánó tudósok érdeklődésének középpontjába. Mindazok, akik megismerték a moldvai csángók árvaságát, kiszolgáltatottságát és azt, hogy milyen hűségesek anyanyelvükhöz és hagyományaikhoz, egész életükre megbecsülésükbe és szeretetükbe fogadták őket. Petrás Mária és Alina keramikusok, énekesek ennek a nehéz sorsú magyar népcsoportnak a szülőit.

Petrás Mária Prima-Primissima- és Magyar Örökség-díjas énekes és keramikus Moldvában, Diószénben született. Nyolcan voltak testvérek. Hitvallása ma is példamutató.

Tudták, mi a világ rendje...

„Abban a világban, amelyben születtem, imádságos harangozással kezdődött a nap, s avval is ért véget. A családok gazdagságát nyolc-tíz-tizenkét

gyermek jelentette. Az ötévestől a legöregebbekig mindenkinek nélkülözhetetlen szerepe volt. Hétköznap azért dolgozott az ember erővel és szorgalommal, mert előtte állt egy-egy ünnep. Az ünnep előtt mindig nagy készülődések voltak. Az emberek kitisztították lelküket, életüket, házukat, istállóikat, ólaikat, kertjeiket és falujukat, megbocsátottak, megbékültek, misére mentek szép ünneplőruhában, s délután megjárták egymást. Az ünnepek nagy örömmel teltek, mindent meg tudtak maguknak teremteni úgy, hogy nem voltak senkinek a szolgálai. Tudták, hogy mi a rendje a világnak, mert a Nap, a Hold, a csillagok, az időjárás és a mélységes hitük útbaigazították őket. Akármit nem cselekedtek, akármit nem ejtettek ki a szájukon. Névtelen szentek között nőttek fel, akik a sereg gyermekükkel körülvevé tudtak énekelve szólni, fonni, gyönyörűen hímezni és varázslatossá tenni azt a nehéz világot. Bőjtvel és imádsággal, Mária erejével elmesszítették a testi-lelki bajokat. Az ő képüket szeretném példaként a világ elé tární.”

Ritka szép órák lehettek tanúi mindazok, akik meghallgatták Máriát és Alinát, hisz anya és lánya egyszerre mutatkozott be az esten. Mária szívesen formázza a gyermek Jézust Szűz Máriával és az

angyalokat meg az Árpád-házi szenteket, míg Alina alkotásai között található életfát, valamint tulipán- és napmotívumokat.

Petrás Alina Brassóban született, 2000-ben költözött Pomázra, azóta édesanyja, Petrás Mária műhelyében tanul és alkot.

Édesanyám a mesterem

„Kisgyermekkorom óta olyan emberekkel voltam körülvevé, akik szeretettel és alázattal teremtették meg a szép élethez valókat, s ehhez különleges érzékük volt. Dédnagyanyámtól tanultam meg fonni, nagymamámtól tanultam főzni, s többször segítettem a szövésnél, nagynénéimtől pedig ellestem a kötést és a varrást. Úgy nőttek fel, hogy édesanyám szinte minden munkájában részt vettem, segítkeztem. Az ő útmutatása és tanítása mozdította elő saját formanyelvem kialakítását. Édesanyám az én mesterem. Témáinkban és megközelítésünkben azonban különbözünk. Engem a kezdetektől a magyar motívumok, a jelképek világa foglalkoztat. Szeretem az életfa-, a tulipán- és a napmotívumot, mint jelképeket, s érdekel a magyar mondavilág (turulmadár, csodaszarvas, Emese álma). Hiszem azt, hogy őseink hagyatékát tovább kell vinni, mindennapjainkba beépíteni.”